

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6208/2020
21.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ..., КК из ..., ЛЛ из ..., ЉЉ из ..., ММ из ..., НН из ..., ЊЊ из ..., ОО из ..., ПП из ..., РР из ..., СС из ..., ТТ из ..., ЋЋ из ..., УУ и ..., ФФ из ..., ХХ из ..., ЦЦ из ..., ЧЧ из ..., ЏЏ из ..., ШШ из ...и АА1 из ..., чији је заједнички пуномоћник Крсто Бобот, адвокат из ..., против туженог АД Индустрија млека и млечних производа „Имлек“ из Београда, Падинске Скеле, чији је пуномоћник Никола Јанковић, адвокат из ..., ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужилаца АА, ГГ, ЖЖ, ЗЗ, ЊЊ, РР, УУ, ФФ и АА1 изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 1195/17 од 16.01.2019. године, у седници оджраној 21.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужилаца АА, ГГ, ЖЖ, ЗЗ, ЊЊ, РР, УУ, ФФ и АА1 изјављена против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 1195/17 од 16.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 23448/11 од 31.01.2012. године, исправљене решењем истог суда П 23448/11 од 16.09.2014. године, ставом првим изреке делимично су усвојени захтеви тужилаца и обавезан је тужени да тужиоцима на име неоснованог обogaћења исплати појединачно наведене износе у овом ставу изреке, са каматом. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да им на име неоснованог обogaћења исплати појединачно наведене износе у овом ставу изреке, са каматом. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова поступка плати 560.850,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Гж 1195/17 од 16.01.2019. године, с обзиром да је исти суд својим решењем Гж 926/14 од 23.05.2016. године укинуо првостепену пресуду, а Врховни касациони суд решењем Р1 25/2017 од 06.04.2017. године, решавајући о сукобу надлежности између Првог основног суда у Београду и Вишег суда у Зајечару утврдио да је стварно надлежан за поступање Виши суд у Зајечару, делимично је усвојио захтеве тужилаца АА, ГГ, ЖЖ, ЗЗ, ЊЊ и АА1 и обавезао туженог да овим тужиоцима на име неоснованог обogaћења исплати појединачно

наведене износе у овом ставу изреке, са каматом, а одбио захтев тужилаца за појединачно наведене износе у овом ставу изреке, са каматом. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље РР, којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име неоснованог обogaћења исплати појединачно наведене износе у овом ставу изреке, са каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље УУ, којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име неоснованог обogaћења исплати појединачно наведене износе у овом ставу изреке, са каматом. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље ФФ, којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име неоснованог обogaћења исплати појединачно наведене износе у овом ставу изреке, са каматом. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци АА, ГГ, ЖЖ, ЗЗ, ЊЊ, РР, УУ, ФФ и АА1 су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. ставом 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредбе ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док је чланом 479. ставом 6. ЗПП, прописано да против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија. У тој врсти спора дозвољеност ревизије не цени се према члану 403. став 2. тачка 2. и 3. ЗПП.

Тужбу ради наплате новчаног потраживања поднело је више тужилаца 18.03.2005. године. Тужиоци се налазе у положају формалних супарничара, сагласно члану 205. став 1. тачка 2. ЗПП, са којих разлога се вредност предмета спора одређује према вредности главног захтева сваког тужиоца засебно, а меродавна је највиша појединачно тражена вредност главног захтева, а то је у овом случају 4.583,63 динара. Како наведени износ очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да је побијана другостепена пресуда донета у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, са којих разлога ревизија није дозвољена, а ревизија није дозвољена иако је другостепени суд усвојио жалбу, укинуо првостепену пресуду и одлучио о захтевима тужилаца.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић